

Szeretet

E világban él, mégsem e világból való.

2020

FEBRUÁR

2. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTA LAPJA - ÚJ SOROZAT: XXXI. ÉVF. - ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Vonzó közösségi alkalmak (I.)

Manapság egyre több gyülekezetben tapasztalható a hétköznapi és a vasárnapi látogatottság csökkenése. Nyugati mintára egyre többen vannak, akik csak egy istentiszteleti alkalmat tartanak szükségesnek. Több gyülekezet is redukálta az összejövetelek számát, illetve lerövidítették azok időtartamát. (Pl. vasárnap 10 órai kezdés, délután maximum másfélórás istentisztelet). Persze, nem az Úr házában eltöltött idő mennyisége, hanem annak minősége eredményezheti a közösség lelki megújulását, számbeli növekedését. Az említett értékeket mégsem kívánjuk szembe állítani egymással, nem arra kell törekednünk tehát, hogy kevesebb idő alatt jobb minőségű programokat hozzunk létre, hanem minél hosszabb időtartamú és tartalmasabb együttléti alkalmakat.

De miért nem vonzóak a gyülekezeti alkalmaink, illetve miért nem látogatjuk az istentiszteleteket? Mit lehetne tenni, hogy ez a trend megváltozzon? Olyan válaszok, mint: nagy a választék más programokat illetően, elfoglaltak vagyunk, felgyorsult az élet nem elfogadhatóak. Más részről vannak módszerek, stratégiákon alapuló lelki receptek, amelyek nem biztos, hogy meghozzák a kívánt változást. Az igei útmutatásokon kívül nincs olyan megoldás, amely minden helyen és időben sablonszerűen alkalmazható lenne. Az utóbbi két évtizedben több könyv látott napvilágot a témában, de csak a Bibliában található igazságok és alapelvek érvényesek és alkalmazhatóak mindenütt és minden időben.

A gyülekezet: emberi és isteni szervezet

A „gyülekezet” nem csupán egy „vallásos szervezet, amelynek léte az emberek egymás közötti horizontális kapcsolatában fejeződik ki” (pl. halászok, méhészek, vállalkozók szervezete), ahogy azt Schleiermacher, a XVIII. századi német evangélikus lelkész és teológus meghatározta. Hitvallásunkban egyértelműen állítjuk, hogy a gyülekezet a világból szent életre kihívott, elkülönített emberek közössége. Ha a fő kérdésünkre axiómaszerűen kellene válaszolni, azt mondhatnánk, hogy „a gyülekezet akkor vonzó és hatékony, ha »gyülekezet« marad.” A Bibliában a gyülekezet úgy jelenik meg, mint Krisztus Teste, amely egyidőben „emberi és isteni” szervezet, és Isten népe, vagyis „történelmi és eszkatológiai” közösség. Mint ilyen, szervesen kapcsolódik egyszerre Isten létéhez és a világon élő emberekhez.

Egyrészt szoros kapcsolat van a Fej és a test között: egyik sem létezik a másik nélkül. A Biblia erre vonatkozó tanításainak figyelmen kívül hagyása miatt több teológiai helytelen tanítás és gyakorlat született. Ilyen például a „tökéletes gyülekezet”, vagy a gyülekezet, mint földi szervezet elmélete. Előbbi azt tanítja, hogy ha a „Fej” tökéletes a „Test” is tökéletes, míg utóbbi szerint a gyülekezet csak egy emberi szervezet, amely nemes célokat tűz maga elé, amint ezt Schleiermacher is tanította. Ezekkel szemben a Biblia azt tanítja, hogy a gyülekezet nemcsak egy földi szervezet, hanem „Krisztus Teste”, élő, amely által Krisztus céljainak megfelelően munkálkodik a világban (1Kor 6:15, Ef 1:10, 22, 23). Ami a téves gyakorlatot illeti, egyes gyülekezetek vezetői észrevétlenül felcserélték >>> 3. old.

:: HAVI KÖZ ::

■ A bántási vasárnapi iskolai tanítók találkozójára

2019. november 16 - án került sor az aradi Reménység Baptista Gyülekezetben. A fő téma a „Hálás tanító – hálás

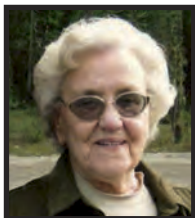

gyermek” volt, az előadást pedig dr. Sallai Jakab lelkipásztor tartotta. Az előadáson kívül beszélgettünk, imádkoztunk és sokat énekeltünk. Nagyon áldásos és építő alkalom volt a résztvevők alacsony számának ellenére is. A találkozót közös ebéddel zártuk. (Sallai Eszter)

■ Továbbra is letölthetőek az **Áhítat mobiltelefonra készült alkalmazásai**. Az androidos verzió után Szász Dániel hozzájárulásával megjelent a „Napi áhítatok” iOS-es változata is. Az androidos alkalmazás a Google Play-ről, az iOS-es az AppStore-ból tölthető le. Mindkét alkalmazás ingyenes, és használatához nincs szükség internetkapcsolatra, kivéve a telepítés időtartamát.

■ Meghalt dr. Cserepka Margit

(Margaret). Özv. Cserepka Jánosné dr. Ilonka Margit (Margaret) 2020. január 6-án 90 éves korában végleg elköltözött a földről, hogy szeretett Urával, Jézus Krisztussal találkozzon. Gyászolják szerető gyermekei, Barney és Kathy, hét unokája és nyolc dédunokája, számos unokahúgának és unokaöccsének rokonai. Végso búcsút vettek tőle 2020. január 13-án, hétfőn 10 órakor Springfieldben (Kanada, 2020 Springfield Road, Kelowna, BC. A). Dr. Ilonka Margit orvosnőt Cserepka János lelkész 1956-ban vette feleségül. 1956-ban hagyták el az országot, hogy lehetőséget találjanak külmisziói szolgálatra. Először Kanadában telepedtek le, ahol Cserepka János a Torontói Magyar Baptista Gyülekezet lelkészeként szolgált. Többszöri kérésükre a kanadai baptista missziós társaság engedélyezte és támogatta, hogy Bolívia őserdeiben az indiánok között végezzenek missziós munkát. Imaházakat, kórházakat építettek, végezték a missziós munkát, lelki és testi betegségeket gyógyítottak, ápolták a kábítószerek rabjait. Főbb állomáshelyeik La Paz, a Titicaca-tó környéke, Chapare, Yacuiba és környéke volt. (Baptista Sajtószolgálat, baptist.hu)

Gondolatok a házasságról...

A kárcsak a Jézus Krisztus melletti elköteleződés, a házastársunk melletti elköteleződés is döntést igényel. Házasságban élve azonban rájövünk, hogy az egy újból és újból történő elköteleződés, vagyis sokkal inkább egy folyamat, mint egy egyetlen pontba sűrítendő döntés. A hűség nagyon fontos az elköteleződést követően, csak házastársunk iránti teljes elkötelezettséggel élhetünk boldog házasságot. Hiszen csak vele tudjuk elképzelni közös jövőnket. Van azonban néhány **ellensége** is a jó házasságnak.

1. Az éretlenség. Valaki ostromlott várhoz hasonlította a házasságot: az ostromlók szeretnének már benne élni, a benne élők viszont már menekülnének onnan. Van ebben túlzás, ám el kell ismernünk, hogy ha valaki éretlenül köt házasságot, nagy a valószínűsége, hogy nem azt kapja a házasságtól, amire számított, és kifele vágyik belőle. A korinthusiaknak – de nekünk is – tanácsolja Pál, hogy legyünk érettek a gondolkodásunkban. Fokozottan fontos ez a házasság előtt állóknak. Nem csupán biológiai értelemben, hiszen ez általában rendben van, ám lehet valaki a törvény szerint nagykorú, de hiányozhatnak belőle a felnőttekre jellemző érettség és felelősségtudat jegyei.

2. A hatástalan konfliktuskezelés. Mindig ámulattal és kicsit kétkedve hallgattam olyanok bizonyágtételét, akik azt vallották, hogy házastársakként még egy rossz szót sem szóltak soha egymáshoz házasságuk alatt. Lehetséges, hogy van ilyen házasság, de ott általában valamelyik fél mindig csak nyel, míg a másik zsarnokoskodik. Ha őszinték vagyunk, el kell ismernünk, hogy még a legnagyobb egyetértés mellett is előfordul, hogy a házastársak összekoccannak. Dr. Pálhegyi Ferenc „Keresztény házasság” című könyvében írja, hogy nem az a jó házasság, amelyben nincsenek konfliktusok, hiszen ilyen nem létezik, hanem az, amelyben egyetértésben dolgoznak a házastársak a konfliktusok megoldásán. A házassági konfliktusból ugyanis vagy egységre, vagy elszigetelődésre jutunk. Házasságunk egysége viszont csak akkor valósulhat meg, ha feladva önzésünket és hatalomvágyunkat, törekszünk megérteni társunkat és szeretettel szolgálunk felé.

3. Az irreális elvárások. Ha megkérdeznénk házasság előtt álló fiatalokat, legtöbbször azt mondanák, hogy egy jó házasság boldoggá teheti az embert. Azonban, aki a házasságtól várja, hogy boldoggá tegye, előbb-utóbb csalódni fog. Főleg, ha megtéretlen, önző szívvel lép a házasságba. Az a házastárs, aki számára az elvárásokon van a hangsúly és nem a saját kötelességei teljesítésén, csalódni fog. Érdemes megtanulnunk, hogy a házasság nem az Ígéret Földje, sokkal inkább pusztai vándorlás. Végigjárhatjuk lázadozva, mint annak idején a zsidók, vagy együtt menelve az Ígéret Földje felé, mert előttünk megy az Úr felhő és tűzoszlopa.

Horváth Ferencz, 2020-as Áhítat-elmélkedések

>>> vagy helyettesítették a mennyeit a földivel. Ahelyett, hogy a gyülekezet Krisztus központú lenne, *emberköz-pontúvá* vált. Ilyen példa a Rick Warren által vezetett „céltudatos gyülekezet” mozgalom. Egy célokat megfogalmazó vállalat motiválja a dolgozókat. Azonban, ha a gyülekezetben a kitűzött cél elveszi Krisztus helyét, a vezető és az általa meghatározott célok válnak fontossá. A gyülekezeti programok az ilyen gyülekezetekben az emberi igényekhez lettek igazítva. Egy másik téves tanítás, *„a szükségek felé forduló gyülekezet”*, amely szerint a gyülekezet fő feladata az emberek fizikai és szociális szükségének megoldása. Ezekben a közösségekben a fizikai és szellemi kényelem fontosabb, mint az Istennel való találkozás. Ennek a modellnek súlyos következményei vannak, mert ahelyett, hogy Krisztus és a Lélek munkája nyomán az ember Isten képére változna át, Isten lesz a modern ember képére alakítva, ez pedig egy fordított metamorfózis. A világ megevangelizálása, az ember és a kultúra megváltoztatása helyett a gyülekezet modernizálása történik meg.

A gyülekezet: történelmi (eszkatológiai) valóság

A gyülekezet titkának egy másik analógiája az Ószövetségből ered. Isten népe a héber gondolkodásban egy egységet alkotott, ahol minden egyén meghatározó módon járul hozzá a közösség jövőjének alakításához. Ehhez hasonlóan az Újszövetségben Isten népe azon egyének közössége, akik üdvösséget nyertek Jézus Krisztus és a Szentlélek munkája által. A tagok közösségben vannak a Fejjel, aki a Krisztus, és egymással, mint egyetlen Test tagjai (1Kor 12: 26, Tit 2: 14). A Krisztussal és az egymással való közösséget azonban nem szabad platonikus irányban spiritualizálni. Ez az új közösség egy *történelmi (eszkatológiai) közösség*, hús-vér emberekből, itt a földön, térben és időben. A gyülekezet, jöjjön a történelem része, gyökeresen különbözik minden más emberi csoportosulástól. Isten népe olyan nép, amely polgára ugyan földi hazájának, ugyanakkor a mennyi országnak is. Más

szavakkal, bár ebben a világban él, mégsem e világból való. A gyülekezet, mint eszkatológiai valóság Krisztus felé fordul, az Ő eljövételét várja.

A gyülekezet dinamikáját a „menjtek” és a „jőjjetek”, a misszió és az istentisztelet közötti kapcsolat határozza meg. Sok esetben teológusok az istentisztelet fontosságát hangsúlyozták a misszió rovására, paragyülekezeti szervezetek pedig a misszió fontosságát hangsúlyozva elhanyagolták az istentiszteletet. Másszóval vannak, akik „jönnek, de nem mennek”, míg mások „mennek, de nem jönnek”. Egy egészséges és vonzó gyülekezet egyensúlyban tartja a gyülekezet Urától kapott kettős mandátumot. A másik szélsőség az, ha a gyülekezet „eszkatológiai gettóvá” válik és már nem időserű környezeté számára, egy vallásos múzeumhoz, és nem Isten népéhez hasonlít. A gyülekezet történelmiségének kialakult helytelen gyakorlatai közül mindenekelőtt a *gyülekezet történelmiségének túlzott hangsúlyozását* említjük. A gyülekezet „intézménnyé” alakulásával a lekipásztor nem elsősorban a lelki és szellemi dolgokért felel, hanem – akár egy cégvezető – kezébe veszi a döntéseket. A bibliai modell ezzel szemben: „Tetszett a Szentléleknek és nekünk” (ApCsel 15:28), nem pedig „tetszett nekem”! Egyre gyakoribb, hogy a pásztor nincs a nyáj között az Írásban található példa szerint, hanem a közösség mellett, fölött vagy azon kívül helyezkedik el. Máskor csak alkalmi látogató, aki kiosztja az Úr vacsorát, részt vesz a menyegzői, temetési vagy más kultikus jellegű istentiszteleten. Más esetben a pásztor részt vesz az úgynevezett paragyülekezeti szervezetekben, ahol a kapott feladatok oly mértékben lekötik, hogy nem marad ideje a nyáj legeltetésére. Ezeket a félrecsúszásokat korrigálhatjuk, ha készek vagyunk visszatérni a bibliai modellhez: a gyülekezet történelmi és eszkatológiai létének egyensúlyához.

A *dicsőítő (praise and worship) közösségi modell* szintén a téves eszkatológia eredménye. Az ezt a modellt képviselő teológia szerint a gyülekezet kvázi elérte a beteljesedés állapotát, miközben

elfeledkezik arról, hogy a gyülekezet egyidőben része a jelen és az eljövendő világnak, a „már” és a „még nem” között él. A karizmatikus istentiszteletek többsége azt sugallja, hogy a gyülekezet már célba érkezett, *már ott van* a megdicsőült Krisztus jelenlétében, ahol egyetlen feladata a dicsőítés szolgálata. Ez a teológia semlegesíti a „már” és „még nem” közötti feszültséget, egy hamis és veszélyes triumfális szemléletet eredményez, melynek következtében az emberek azt hiszik, hogy már megérkeztek, holott a valóságban még úton vannak. Hiányos és botladozó életüket tökéletesnek tekintik, nem tudnak mit kezdeni azokkal a harcokkal és kísértésekkel, amelyekkel utazás közben találkozhatnak. A helytelen eszkatológia befolyásolja a gyülekezeti szentség és fegyelem értelmezését is, emiatt sok gyülekezet mellőzi a fegyelem gyakorlását, márpedig az szerkesen hozzá tartozik Isten népének identitásához. Nem szabad elfelejtenünk, hogy csak a gyülekezet Feje van a dicsőségben, a test tagjai még úton vannak, és szükségük van a bátorításra, a kitartásra, de az ünneplésre is, amely az eljövendő dicsőség záloga.

Még ha az effajta teológiára és gyakorlatra épülő közösségek számbeli növekedést könyvelnek is el egy időre, nem biztos, hogy ez tartós és egészséges növekedés. Ha teológia és a gyakorlat nem a Biblián alapszik, megég a tűzpróba idején (1Kor 3:15). Természetesen nem arról van szó, hogy az eddig említett gondolkodásban és gyakorlatban minden elvetni való, de a helytelen teológiai gondolkodásmód olyan gyakorlatokhoz vezethet, melyeknek kevés köze van alapvető bibliai tanításokhoz, rosszabb esetben nem a kívánt cél irányába, hanem hamis utakra viszik a gyülekezeteket. Nem szabad tehát megelégednünk azzal, ha sikerül vonzóvá tenni közösségi alkalmainkat, azok hatékonyságát újból és újból felül kell vizsgálnunk. (folytatjuk...)

Gergely István
New York

Bemerítés Mérán. Áldott napra virradtunk 2019. december 22-én Mérán: hét fehérruhás tett bizonyoságot a Jézus Krisztusba vetett hitéről a bemerítés vizében. Alkalmi igehirdetéssel Ferenczi Lajos testvér (a fotón

balra), a mérai gyülekezet ügyintéző lelkipásztora szolgált, a bemerítést pedig Borzási Pál (a fotón jobbra), a gyülekezet volt lelkipásztora végezte. A fehérruhások nevei balról jobbra: Vaskár Árpád és Rozália, Stoica Rozália, özv. Vaskár Rozália, Varga Rozália, Moldovan Melánia-Rozália és Moldovan Călin. Az első és az utolsó két-két személy házaspár. A kedves olvasók nyilván észrevették, hogy mind az öt nőtestvér neve Rozália! Bevallom, én sem merítettem még be ennyi Rózsikát egyszerre. Adja az Úr, hogy ott virágozzanak mind frissen az Úr kertjében és legyenek mindnyájan Krisztus jó illata úgy az üdvözülők, mint az elkárhozók között! Az ünnepély színvonalát nagyban gazdagította a lónai gyülekezet énekkarának és fúvóskarának szolgálata. A fehérruhásokra Urunk gazdag áldását és a hitben való megmaradást kívánjuk. **(Borzási Pál lp.)**

Az Urban eltöltött öt évtizedes házasság ritka és különleges ünnepi alkalom. 2019. augusztus 25-én a délelőtti istentisztelet keretén belül Lukács György és Julianna testvéreink hálaadással emlékeztek meg az együtt töltött 50 évről, nemcsak családjuk körében, hanem az érszöllősi gyülekezetben is. Házasságukat az Úr három gyermekkel ajándékozta meg: Sándorral, Györgyvel és Enikővel. Az ünnepi alkalom során, amelynek központi témája is a házastársi kapcsolat volt, János Levente ügyintéző lelkipásztor az Ézs 46:3-5 igeszakaszával köszöntötte az idős házaspárt: „ősz korotokig én hordozlak” (4. v.). Nincs a mi Istenünkhöz hasonló senki! Testvéreink hálaadással tettek vallást az őket hordozó Istenről az eltelt évekre nézve. Isten áldását kívánjuk további életükre! **(János Levente)**

A Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége 1990-es újraindulásának rövid története

Előzmények

A II. világháború után Románia – más Közép- és Kelet-európai országokkal együtt – a kommunista Szovjetunió csatlós állama lett, s ez erőteljesen befolyásolta az ország háború utáni történelmét, gazdasági, kulturális, vallási életét. 1945-1948 között Romániában még demokrácia volt. Ezidőben tömörültek Konvencióba a romániai magyar baptisták, amelynek elnöke Bokor Barnabás nagyváradi, titkára pedig Dénes Ferenc kolozsvári lelkipásztor volt. A Konvenció székhelyének Kolozsvárt jelölték ki. 1948-ban a Konvenció megszűnt működni. 1960-ig csupán három magyar baptista hitközség maradt Erdélyben: a nagyváradi, a kolozsvári és a brassói. A román hatóságok 1960-ban ezek működését is becsüszítették, és az egész erdélyi magyar baptista testvériséget az érintettek megkérdezése nélkül a Román Baptista Unióhoz csatolták. Ettől kezdve öt román baptista hitközséghez tartozott minden, Románia területén levő magyar baptista gyülekezet. Igaz, néhány román baptista hitközségnél és az Unió vezetőségében is volt jelképes magyar képviselő, de a szükséghez képest ez túl kevésnek bizonyult. Az egyház keretén belül hivatalosan nem működhetek bibliaiskolák. Teológiai oktatás az országban csak egy helyen volt, a Bukaresti Baptista Teológiai Szemináriumban, de a helyek számát az Állami Egyházügyi Hivatal (ÁEH) nemzeti hovatartozás szerint is

korlátozta. A román hatóság mind a román, mind a magyar gyülekezetekben ellenőrizte a bemerítésre jelentkezők névsorát. Az úgynevezett „inspektorok”, az ÁEH alkalmazottai megtiltották a világból megértek bemerítését. A baptista szülők gyermekeinek a bemerítését is csak 18 éves korban, vagy az után engedélyezték. A hatóság az istentiszteleti alkalmak számát is korlátozta. A mennyei Atya népe iránti szeretete és kegyelme és a Krisztus érdeme azonban még ebben a helyzetben is elégséges volt a túléléshez. Ez a korszak ugyanis 1989 decemberében véget ért.

Az újraindulás

A '89-es decemberi romániai események és a téli ünnepek elmúltával az új szabadság ízeit kóstolgatva nagy lendülettel fogott a magyar baptista testvériség is a munkához. Azt a szétszóródottságban is mindig tudtuk, hogy lelki értelemben „Nem vagyunk szétszórva, egy a mi Urunk, hitben szeretetben egy tábor vagyunk.” De szükségesnek tartottuk ennek a gyakorlati megvalósítását is. Imádkoztunk, és akartuk, hogy az Erdély területén élő magyar baptista testvériség egy családként munkálkodhasson, anyanyelvén dicsőíthesse az Istent, hirdesse az Ő nagyságos dolgait, missziózzon. Mind éreztük, hogy egy ilyen összefogásnak, újraindulásnak az ideje jött el 1990 februárjában. Akadályokra is számítottunk, ezek jöttek is, de az Úr segítségének hála, nem voltak legyőzhetetlenek. Ebben az időben (1988-1991 között) a román Baptista Unió elnöke Traian Grec kürtösi (Curtici), főtitkára pedig Râncu Ioan temesvári lelkipásztor volt. Ez utóbbi 1970-1974 között a Bukaresti Baptista Teológiai Szemináriumban alulírottaknak, Bertalan Péternek, id. Veress Ernőnek, Harald Teutsch-nak és még 7 román ajkú testvérünknek évfolyamtársa volt. A magyar baptista testvériség ügyét akkor a román Baptista Unióban, alelnöki tisztségben, az áldott emlékü nagybányai lelkipásztor, Mike Béla testvér képviselte. Több magyar szolgatárssal azon munkálkodott, hogy minél előbb megalakulhasson a magyar baptisták országos szövetsége. A szövetség megalakulásának dátuma 1990. február 3-a lett, helyszíne pedig a Kolozsvári Magyar Baptista Gyülekezet imaházának impozáns terme. Ezen a napon Erdély egész területéről 151 magyar küldött érkezett Kolozsvárra. Már a találkozás, egy-egy kézfogás is meghatározó és bátorító volt. Emlékezetes marad az is, hogy mindenki nagy öröme ekkorra készült el az újraindított Szeretet-lap első száma. Az egybe-

gyűltek áhítatot tartottak, amit Kónya József homoródszentmártoni lelkipásztor, és ifj. dr. Vass Gergely vezetett. Testvéreink a 90. Zsoltárból buzdítottak imára. Ezután id. dr. Vass Gergely, marosvásárhelyi lelkipásztor mondott megnyitó beszédet, amelyben röviden ismertette közösségünk 70 éves múltját, és szólt a román hatóságok utóbbi évtizedekben tett intézkedéseinek káros hatásáról is. Hangsúlyozta:

„Nem lehet vitás, hogy az önállóság szükséges közösségünk sajátos kérdéseinek megoldásához.” A küldöttek számbavétele után a közgyűlés ügyvezető elnökséget választott, melynek elnöke Mike Béla lett, alelnököknek Megyesi Józsefet, id. Veress Ernőt és Vékás Zoltánt választották. A közgyűlés jegyzőnek Borzási Istvánt és ifj. Gergely Pált javasolta. Ezután Mike Béla testvér szólt az önálló szövetség és a missziókerületek megalakulásának fontosságáról, javasolta ezek létrehozását. A közgyűlés elfogadta a javaslatot, és **egyöntetű, nyílt szavazással megalakította a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetségét.** Székhelyül titkos szavazáson Nagyváradot jelölték meg. Megválasztották a Szövetség *végleges elnökségét és tanácsát* is, összesen 13 tagból. Az elnökségbe a következő személyek kerültek: id. Veress Ernő (elnök), Mike Béla és Both József (alelnökök), Borzási István (titkár), ifj. Gergely Pál (titkárhelyettes) és Máté Miklós (pénztáros). A tanácsba a küldöttek Borzási Gyulát, Kiss Lászlót, Megyesi Józsefet, Sütő Lászlót, Tóth Jánost, ifj. Vass Gergelyt valamint Vékás Zoltánt jelölték. A jelenlevők arcáról mosoly és öröm áradt, amikor Mike Béla alelnök testvér köszöntötte a Kecskemétről érkezett magyarországi csoportot, kérve őket, hogy üljenek az első padba. A vendégek átadták az anyaországi testvériség üdvözlét és köszöntését. Többen hasznos javaslatokkal kívántak a közösségi élet még sikeresebb fejlődéséhez hozzájárulni. Az Úr jelenlétének, segítségének áldása érezhető volt. Záróbeszédet id. Veress Ernő, frissen megválasztott elnök hirdetett ígét az ApCsel 28:30-31 alapján. A beszéd után egy szívvel- lélekkel énekeltek el az *Áldott legyen a frigy* c. éneket, amely után Sütő László és Mike Béla mondott záró imát. A közgyűlés munkálatairól készült jegyzőkönyv egy példányát a jegyzők és tanúk aláírása után elküldtük Bukarestbe, a Román Baptista Unió vezetéséhez. Most, 30 év távlatából szívemben Isten iránti hálával írhatom le és mondhatom, hogy „mindenért Övé a dicsőség”!

Gergely Pál lp., Szilágysámsón

„Tartsuk elevenen a parazsat!”

Előző nap töltötte be a nyolcvannyolcadik életévét – derült ki az első és egyetlen vele való beszélgetésben. Evangélizációs sorozatot tartott akkor a zilahi imaházban. Az ottani ügykezelő pásztor, és volt főszerkesztőm segített összehozni a találkozást, egy szombat délután, 2013. február 16-án. Írásait a Békehírnökből ismertem, roppant gazdag és változatos életútjáról csak keveset. Megfogott az is, ahogy mesélt, a többnyire derűs, az alkalmanként töprengő vagy szigorú, de a könnyekig is megható, érző szívű ember. Ilyenképpen, ha február jön, akaratlanul is számolom, vajon hány évet is tölt Géza bácsi? Megtisztelő, hogy írhatom: most a kilencvenötödiket. – Néhány részlet következik alább az id. Kovács Géza, magyarországi nyugalmazott lelkipásztorral készült interjúból.

„Szükség néktek újonnan születetek!”

– Ez a fő gondolat a meghatározó ebben az öt szolgálatban. Van egy olyan tapasztalatom és aggodalmam: a második, harmadik, negyedik nemzedék őszinte meggyőződéssel talán, de benevelődik a gyülekezetbe. Hitre, bibliaismeretre jutnak fiataljaink – elég sok tagnál ezt észleltem, legalábbis magyarországi viszonylatban –, és ennek alapján épülnek be. De ezt követően jönnek a versengések, elesések, botlások. Mintha az énjükre vettek volna fel valamilyen vallásos ruhát. Vagyis a krisztusi életnek az ereje – egyeseknél – hiányzik. Fontos üzenetnek tartom, hogy akik újjászülettek, azok újuljanak meg, mert arra is szükség van. Akik pedig rájönnek arra, hogy nem is volt egy ilyen kardinális, teljes életváltozást jelentő, felülről való születés, azoknál pedig történjen ez meg. Mert: „bolond szűznek” maradni, vagyis ott lenni a lámpással olaj nélkül a hívők között, az veszélyes!

Kötődése Erdélyhez...

– Ennek a legfőbb magyarázata, oka, hogy a feleségem erdélyi, Lupényban született, és a rokonságának egy része ott élt. Az anyósom székely – valódi székely asszony, agyagfalvi –, az apósom meg szilágysági, mocsolyai származású. A feleségem szorgalmazta mindig a rokonok meglátogatását, én meg szívesen mentem vele. Minimum két hetes, de gyakran egy hónapos körutat tettünk Erdélyben, legalább húsz éven át. Mindig Lupényban kezdtük, a rokonok között, esténként meg a magyar gyülekezetben. Szinte minden napra jutott valamilyen összejövétel – ők szervezték már jó előre, mikor megtudták, hogy érkezünk. Aztán a Székelyföldre mentünk, általában rövidebb időre, de azért végiglátogattuk a rokonokat. Onnan pedig a Szilágyságba. Talán ott töltöttük a leghosz-

szabb időt; a gyülekezetek szívesen vették. Aztán kialakult nekem egy szoros lelki közösségem Nagy Károllyal, aki az itteni ébredésnek egyik embere volt – később Hajas Miklóssal is, de azért inkább Károllyal volt tartós. Ő legalább húsz éven át minden évben egy hónapot Magyarországon töltött, az én vendégemként, persze úgy, hogy mindig beosztottuk, hova-merre menjen. Ugyanakkor én meg ha idejöttem, ő szervezte meg eleve az utamat, és kísért végig a szilágysági gyülekezetekben. Így bele kóstoltam az ébredés kibontakozásába Kémeren, Krasznán és más helyeken is.

A múltban jobban ment a lelki élet – mondogatjuk időnként sóvárogva...

– Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Isten nem változik, nem fér hozzá a változásnak árnyéka sem. Mi változunk, a helyzetek is – hol könnyebbek, hol nehezebbek –, de nem hiszem, hogy jelentős módosulást hoznának. Én inkább azt látom, hogy az Isten előre kijelentett próféciai teljesülnek. Európa most azon korszakában él, amelyről Pál azt mondja: mielőtt az Antikrisztus megjelenik, meg kell történnie a hittől való elszakadásnak. Ez hangsúlyozottan Magyarországot is erősen jellemzi. A gátlástalan liberalizmus világában másfajta kísértésekkel támad az ördög mint a kommunizmusban, és igyekszik elsodorni az emberek tömegeit, még a hívőket is. Gyerekkoromban, a régi Horthy-rendszerben, üldözték még a baptistákat, a főszoigabíró itt-ott beavatkozott, mégis voltak megtérések, ébredések. Aztán jött egy szabadabb korszak, különösen a második világháború utáni öt év, amit ébredési időszaknak éltem meg. Lehet ugyan, hogy a háború veszteségei, meg a nyomorúságos gazdasági helyzet fordított sok embert jobban Isten felé. Később viszont a kommunista világ megszürtte a hívőket. Akadtak sajnos közeli ismerőseim között is, akiknek a karrier fontosabb volt, és a párt felé sodródtak. De aki komolyan kereste az Urat, akkor is megtalálta. Tehát a külső körülményt nem látom túlzottan meghatározónak az evangélium győzelmét vagy vereségét illetően. Inkább

azon múlik, hogy vannak-e emberek, akik készek odaadni magukat engedelmesen, akik a hűségben megmaradnak, eszközzé is válnak mások Krisztushoz vezetésében.

Mi a hosszú élet titka?

– Azt gondolom, hogy ennek sok összetevője van. Biztosan van személyes, lelki, egészségügyi magyarázata is. Jelentős lehet a genetikus örökség: nagyapám 96 évig élt, az édesapám 92-ig. Tehát ezek mind benne vannak ebben a kosárban. Én azt hiszem, az egyik fontos tényező, hogy „tartsuk elevenen a parazsat”, magyarul: ne hagyj abba, amit tenned kell. Nem érünk rá pihenni, vár a feladat. Úgyhogy most is reggeltől-estig dolgom van.

Epilógus

Az újságírói műfaj korlátoz, pedig ide illő szavakkal kellene zárunk. Úgyhogy Géza bácsit idézzük, miként is köszöntött ittjártakor minket.

– Nagy tisztelettel és örömmel gondolok az erdélyi magyar baptistákra. Úgy látom, az evangélium ereje-győzelme még ma is erős. Örömmel tapasztalom, hogy bár sokan elmentek, még sincsenek kevesebben – annyi-val többen megtértek, nemcsak a saját gyermekeik, hanem kívülről valók is. És ez nagyon kedves dolog.

Készítette: **Szilágyi László**

120 éves a Clevelandi Magyar Baptista Misszió

2019. december 1-én ünnepelte a Clevelandi Magyar Bethánia Baptista Gyülekezet fennállásának 60. évfordulóját, illetve a Clevelandi Magyar Baptista Misszió 120. évfordulóját. Az imaház megtelt ünneplőkkel, mert „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13:8) 1899-től kezdődően hangzik Clevelandben és környékén a Jézus Krisztusról szóló örömmüzenet magyar nyelven, és hisszük, hogy a magyar misszióknak van jövője ezen a vidéken.

Megtiszteltetés volt számunkra, hogy az Észak Amerikai Magyar Baptista Szövetség elnöke, dr. Gergely István lelkipásztor és a Szövetség tiszteletbeli elnöke, Kulcsár Sándor lelkipásztor is velünk tartottak az ünneplésben. Hálát adtunk azért is, hogy Kulcsár testvér közel négy éven át a gyülekezet ügyintéző lelkipásztora volt, ami stabilitást, megerősödést jelentett a közösség életében. A környéken működő magyar egyházak mind elfogadták meghívásunkat és igei köszöntésekkel szolgáltak.

Nagy Sándor és Ibolya 50. házassági évfordulóját december 8-án ünnepeltük. Testvéreink fontos szerepet játszottak gyülekezet életében, mivel sok kíváncsi látót ott-

honukba fogadtak és felkaroltak érkezésük kezdeti időszakában. Aranymenyegzőjünkkel igazi ünnepsorozat alakult a decemberi hónap folyamán, folytatva a hátramaradt adventi vasárnapokkal és a Karácsony ünnepével.

A Clevelandi Gyülekezet történetében, személyes szolgálatunkban is fontos mérföldkőhöz érkeztünk, ugyanis 2019. november 18-án érkeztünk családjunkkal az Amerikai Egyesült Államokba. 2017 júliusában mondtam „igen” –t a gyülekezet lelkipásztori meghívására, a közösség harmadik megszólítása után. Hit által, az Úrban bízva hoztam meg ezt a döntést, és Ő lépésről-lépésre vezetett. Azért imádkozunk, hogy ezen az új szolgálati helyen lehessünk jó eszközök az Úr kezében. Szeretnénk még jobban az Úrra figyelni, szentségben járni, az Igéhez teljes szívünkkel ragaszkodni, az Urat kompromisszumok nélkül szolgálni. Hálásak vagyunk a clevelandi testvérek szeretetteljes fogadtatásáért, szolgálatáért, és azért, hogy ezt az átmeneti időszakot lényegesen megkönnyítették számunkra. Kívánom, hogy az Úr áldja meg az erdélyi testvéreket, a brassói gyülekezetet és körzetet! Imádkozó szívvel gondolunk mindenkire! (Deák Zsolt Attila lp.)

A gyülekezet, a szülő, a tanító és a gyermek szíve

Vasárnapi iskolai tanítók találkozója Székelyföldön

Ki vagyok én? Ki és mi van a gondolataim, érzelmeim, céljaim középpontjában?

Milyen gyerekek vesznek körül? Hogyan kapcsolódom hozzájuk?

Mit kell mindenképp megtanítanom a gyerekeknek?

Milyen az Isten szíve szerinti szülő, tanító?

Kik tanítják a gyerekeket, akiket ismerek? Milyen viszony köt hozzájuk?

Hogyan tekint a gyülekezeti közösség, amelybe tartozom, a gyerekekre? Hát a tanítóikra?

E kérdések köré rendezte John és Daphne Ross¹ tanítását, amelynek címe ez volt: „Az Isten szíve szerinti tanító”. Előadásuk egyszerre volt felemelő és lesújtó, egyszerű és bonyolult. A szülői feladat, a tanítás, a nevelés kihívása olyan témává nőtte ki magát, amelyhez ma már sokan hozzászólnak. A Krisztust követő ember számára viszont az a megbízható „hozzászólás”, amely olvasott és megélt Igére alapozott.

Az előadó páros a Péld 4:23-ból indult ki: *Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.* A szív az akaratunk, az érzelmeink, az értelmünk otthona. Nem mindegy, ki lakik benne, mi kerül bele.

Kora ifjúságom óta pedagógusnak készítettek. Megszokottá vált számomra az a hozzáállás, hogy a 20. század kezdetétől „a gyermeket állítjuk középpontba”, az, hogy elmondják nekünk, hogyan kell tanítanunk, milyen eszközökkel... de: nem mondták el, mire alapozunk, melyik az a legfontosabb tudás, amelytől a gyermekek élete értékessé válik, melyik az az örökérvényű igazság, amely segít különválasztani a jót a rossztól, és legkevésbé mondták el azt, hol van az az erőforrás, amelyhez fordulhatunk, ha kifáradunk, végül azt sem mondták el, mennyire fontos a közösség lelkiülete.

Isten kipótolta ez alkalommal ezeket a hiányokat, új alapokra helyezte mind szülői, mind pedagógusi munkámat. Lelkesedve jegyeztem le a kulcsmondatot: „A szülőség célja az evangélium tanítása, mert az evangélium az az alap, amire a gyermeked életét építheti.”² Az evangéliumot azonban nem lehet hit nélkül tanítani. Ha nem éli a szülő, a ta-

nító, a gyülekezet az Igét, amit hirdet, hitelét veszti – egyszer csak minden összeomlik, eltávozik az áldás, meggyengülünk, a kísértő egyre több éket tud verni... Elég csak arra gondolnunk, hogy beszélünk a gyerekekkel a megbocsátó szeretetről, miközben mi képtelenek vagyunk egyik-másik testvérünknek megbocsátani, netalán bocsánatot kérni, ha tévedtünk.

Számomra új volt az is, hogy a tanításra készüléskor nem az a legfontosabb, hogy a tanítandóról legyen minél több tudásom, hanem az, hogy ki van a szívemben. Ahogy John fogalmazott: „Nem a mi ragyogó tanításunk vezet Krisztushoz, hanem a Szentlélek.” Ezért hát: „Légy hű az Igéhez, ismerd és szeresd, engedd élni életedben!” Azaz olvassuk a Bibliát és imádkozunk.

A mindennapi Igeolvasás rutinja nem alakul ki magától. Olyan szokássá kell alakítanunk, mint a mindennapi tisztálkodást: így lesz egészséges és tiszta a szívünk. Ehhez két támaszt ajánlottak az előadók: egy személyt, aki előtt elszámoltathatók vagyunk, illetve stratégiákat, amelyeket bevethetünk a csüggedés idejére. Ha csüggedünk, ne feledjük: „Értéked Krisztusban van. Nem teljesítményed-től függ.”

Az imádkozás pedig legyen olyan őszinte és élő beszélgetéssé, amely elsődleges, mindenre kiterjedő, rendszeres, akár a lélegzetvétel. Imádkozunk: név szerint a gyermekekért, a társainkért, a gyermekek szüleiért (kiváltság, hogy ránk bízta a gyermekeiket), önmagunkért (a tanítás ajándékáért, áldásért, bűnbocsánatért, csüggedés ellen, problémákért).

A képmutatásról, mint problémáról kétféle megnyilvánulási módja kapcsán beszélt a Ross-házaspár: a gyülekezeti „kis farizeusokról” és a hirdetett ill. a megélt értékrendek közti törésről. Kik a kis farizeusok? Azok a gyerekek, akik megfelelési kényszerből keresztény módon viselkednek, de nincs élő kapcsolatuk Jézussal. Mit tehetünk? Megelőzhetjük, hogy ezeké váljanak a gyerekek, ha tanításra készüléskor tegyük fel a kérdést: „mit tanítok? Szabályokat?” Ne szabályokat, üres sztorikat „mesél-

¹ Angliai házaspár. John nyugalmazott lelképásztor, Daphne a női misszióban vesz részt. Évente kétszer is ellátogatnak Székelyföldre megosztani Istentől kapott tudásukat, tapasztalatukat. Marosvásárhelyen 2019 őszén a székelyföldi vasárnapi iskolai tanítóknak, szülőknek beszéltek arról, milyennek kell lennie az Isten szíve szerinti tanítónak, szülőnek.

² Péld 22:6, Zsolt 78:1-8.

A posztmodern tinédzser lelkivilága

Az Úr kegyelméből 2019. december 7-én Szi-
lágynagyfaluban találkozhattunk a szilágysági
missziókerület tanítóival. Ezúton is hálát adunk a
gyülekezet vendégszeretetéért. A sarmasági tanítók
szolgálatának köszönhetően, akik az éneklést is ve-
zették, új gyermekeket is vihettünk haza. Is-
merkedtünk, majd Nagy Istvánné Edit buzdított
imára a Mk 10:13–16 alapján: „Ekkor gyermekeket
hozának hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok
pedig feddik vala azokat, akik hozzák. Jézus pedig
ezt látván, haragra gerjede és monda nékik: Enged-
jétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el
őket; mert ilyeneké az Istennek országa. Bizony
mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten or-
szágát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be
abba. Aztán ölébe vevé azokat, és kezét rájuk vetvén,
megáldá őket.” Istennek különös gondja van a gyer-
mekekre, ezért ne taszítsuk el őket, hanem hozzuk
Jézushoz, hogy karjába vehesse és megáldhassa őket

jünk”, hanem azt, hogy értük is meghalt Jézus.

Gyakran tapasztaljuk a mindennapi életben, hogy a szó
és a tett nem fedik egymást. Gondoljunk bele, mit gondol,
érez az a gyerek, aki ezt a meg hasonlást a gyülekezetben
tapasztalja! Milyen képe lesz Isten gyermekeiről, ha azok
ékes szóval hirdetik a Lélek gyümölcsét, de tetteik merő-
ben ellentmondanak szavaiknak? A gyülekezet is mint kö-
zösség Isten gyermekeinek családját kell formáznia, me-
rőben eltérőnek kell lennie azoktól a közösségektől,
amelyben a gyermek már szinte természetesnek tartja,
hogy a hirdetett értékrend különbözik a megélttől.³

Angliában a gyülekezetet, mint közösséget részessé te-
szik a gyülekezeti gyermekek nevelésében oly módon is,
hogy a tanítókat nyilvános ünnepi keretű alkalmon bízzák
meg, imádkoznak értük, megáldják őket.

Tizenöt évvel ezelőtt testileg legyengült nagymamám a
semmittevés, a fölöslegessé válás lehúzó érzésével küsz-
ködött. Fiatalos naivsággal azzal biztattam, igenis van ér-
telme, hogy éljen: imádkozni az unokáért ilyen állapot-
ban is tud. Ezzel a kis életeseménnyel szeretném biztatni a
tisztelt Olvasót: bármilyen helyzetben is van, kérem,
imádkozzon egy gyermekért, egy szülőért vagy egy vásár-
napai iskolai tanítóért.

Demeter Volkán Júlia

³ Példa: az iskolák falain az elfogadás az egyik jelszó, ugyanakkor
jelenséggé nőtt az ún. mobbing (gúnyolódás, zaklatás, lelki terror)

úgy a családban, mint a gyülekezetben.

A találkozó fő témája „A posztmodern tinédzser lel-
ki világa” volt. Az előadást dr. Balla Annamária pszi-
chológus tartotta Nagyváradról. Az előadás során
megfigyelhettük, mekkorát változott a világ a külön-
böző korszakok során az ókortól napjainkig. Láthat-
tuk, hogy amíg az ókorban a tudomány és az értelem
volt a középpontban, addig a sötét középkorban
mindezt babonaságnak és boszorkányságnak találták.
De Istennek mindig gondja volt arra, hogy a lehetet-
len, sötét időkben is újra fényt hozzon a világba és
megvilágosítsa az emberek értelmét. (1Jn 1:5)

A reformáció után az emberek újra keresni kezdték
az igazi Világosságot, Jézus Krisztust és kutatni kezd-
ték az Írásokat. A tudomány újra virágozni kezdett és
napjainkban ez mind jobban fejlődik. A mai posztmo-

dern világ eszmeisége azonban már arra próbál taní-
tani minket, hogy semmi sem biztos, még Isten léte-
zése sem. Ami eszerint az elmélet szerint ebben a kor-
ban biztos azok csak az érzéseink. Nem számítanak
mások és másoknak az érzései csak az enyémeink. A kor,
amiben mi most élünk kizárja az értelmet és az érzel-
meket teszi főhelyre, ezért vált nehezzé a tinédzserek
lelki világának elérése. Míg néhány évtizeddel ezelőtt
értelmi érvekkel bizonyítani lehetett a gyerekeknek
azt, hogy Isten létezik, addig a mai gyerekek, ha nem
érezik, hogy Isten létezik, akkor számukra nincs is. El-
jött az ideje annak, hogy sokkal intenzívebben bevon-
juk a tinédzsereket az önkéntes munkába, a szolgálata-
ba, hogy meglássák, megtapasztalják Isten létezését.
Beszéljünk el a jövő nemzedéknek, milyen nagy dolgot
tett velünk az Úr, és milyen nagy Istenünk van, aki a
legapróbb, hétköznapi életünkben is csodákat tesz.
Imádkozzunk, hogy minél fiatalabban megismerjék az
Úr Jézus Krisztust, mint személyes Megváltójukat és
ezt a jó hírt tovább vigyék környezetükbe!

Borzási Márta

„Engedjétek hozzám jönni a kicsinyeket”

– a zilahi gyereklklub alkalmairól –

Az étterem csendjét keserves gyermeksírás szakítja meg. A vendégek ösztönösen felnéznek a tányérjaikból, keresve a hang forrását. Nem nehéz megtalálni: a terem közepén levő asztalnál egy család ül: anya, apa, nagyszülők, és az öt év körüli – már szinte magánkívül üvöltő kisfiú, aki rendre utasítja vissza a feléje nyújtott ételfalatokkal tele kanalakat. Folytatjuk a falatozást a kellemetlen hangok kíséretében, aztán hirtelen nagy csend támad. Kíváncsi lettem, mi okozhatta a változást: a kisfiú, arcán mély meglepődéssel, egy jókora okos telefonon „simogatott”.

„Hihetetlen, a mai gyerekek figyelmét már semmivel sem lehet lekötni...” indulnak újtára a gondolataim. De mielőtt folytatnám a „bezzeg mi annakidején...”, meg az ehhez hasonló felnőtt bölcselekedést, a gondolataim már a zilahi baptista imaház egyik termében járnak, amelynek a csendjét havonta egyszer a gyereklklubra összegyűlt óvodások és kisiskolások hangja tölti meg. De mennyire más ez a hang! „Alszik ez az álmos mackó, azért nem harap...” éneklük csengő hangjakkal az ovisok az egyik kedvenc játékdalukat, majd sikítózva, tapsikolva várják, hogy ki lesz a mackó következő „áldozata”. A csapatjátékok közben a kisiskolások hangos kiáltásokkal bátorítják egymást, és izgalommal lesik, hogy melyik csapatnak sikerül bezsebelni az első győzelmet. Az étteremben a telefon lecsendesítette a síró gyermeket, a játékok épp ellenkezőleg: meghozzák a gyerekek hangját, mégsem zavar ez senkit: milyen jó látni, hogy a közös játék rövid időn belül barátokká kovácsolja őket.

A játszást éneklés szokta követni, ami gyakran az „Eljöttünk örömmel, eljöttünk jókedvvel...” kezdetű énekekkel indul. A gyermekek hangja megtölti a termet, miközben ragyogó arccal énekelik a már ismert, vagy a frissen tanult énekeket. A éneklés közösségformáló erővel bír, de ugyanakkor fontos üzeneteket is hordoznak:

„Nem véletlen, hogy megszülettl...” „Jöjj, imádkozz, ő meghallgat...” Az éneklés lecsendesíti a gyerekeket és felkészíti őket a gyereklklub legfontosabb részére: a bibliai történet meghallgatására. Mekkora csoda, hogy a több ezer éves történeteknek a mai napig is van időszzerű mondanivalójuk: az ige megszólít kicsiket és nagyokat egyaránt. Ajándéknak tartjuk azt, hogy a sok gyermek nem kezd el nyüglődni, hogy már unja magát, hanem sokszor – szó szerint – szájtátva hallgatják a tanítást. Úgy gondoljuk, hogy napjainkban, amikor szinte minden, amit eddig magától értetődően helyesnek, igaznak tartottunk, elkezdti értékét veszíteni, nagy szükség van arra, hogy a felnövekvő generációnak átadjuk a keresztény értékeket, és megszerettessük velük az elavultatlan Bibliát. A gyereklklubnak ez az elsődleges célja.

Egyetlen alkalom sem múlhat el kézműves foglalkozás nélkül, amit a gyerekek nagyon várnak. Ámulattal szoktuk szemügyre venni a kezükből kikerült alkotásokat. Mennyi kreativitás rejlik bennük! Isten ajándéka ez is! Valahányszor úgy döntünk, hogy idő hiányában telefonnal, táblagéppel csendesítjük le őket, annyiszor akadályozzuk meg azt, hogy fejlődjön a gondolkodásuk, kommunikációs készségük, ügyességük, kreativitásuk...

A több mint tíz éve működő gyereklklubnak a baptista imaház ad otthont. A szülők, akik elhozzák gyermekeiket az alkalmakra, és a szervezők, Jézus egyik közismert felhívásának engedelmeskednek: „Engedjétek hozzám a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket!” Külön öröm a szervező „veteránok” számára az, hogy az önkéntes segítők sorába beálltak az egykori gyereklklubosok is.

A támogatók száma is növekedett az évek során, akikért nagyon hálásak vagyunk. A Zilahi Magyar Baptista Gyülekezet mellett támogatást kapunk a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.-től, a Communitas Alapítványtól, és a Szilágy Társaság Kulturális Egyesülettől. A magánszemélyektől és a különböző szervezetektől érkező támogatások azt a meggyőződésünket erősítik, hogy a gyermekekbe fektetett idő, pénz és energia megtérül.

Nagy Katalin

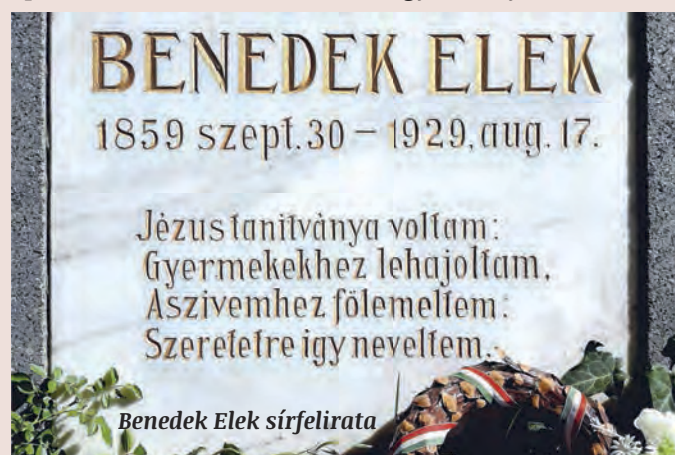
Evangelizációs körút Székelyföldön (II.)

Benedek Elek mesemondó, a gyermekek nagy barátja

Kisbacon, a Baróttal szomszédos település a nagy magyar mesemondó Benedek Elek (1859–1929) szülőfaluja. Gyermekkorom mesevilága elevenedett meg bennem, amikor leülhettem a város főterén található szobra mellé a padra, majd fölkereshettem emlékházzá átalakított kisbaconi lakóházát.

Benedek Elek ükunokája, Bíró Boróka fogadott személyesen és vezetett körbe bennünket a hármas évfordulót ünneplő kisbaconi Benedek Elek emlékházban. A 160 évvel ezelőtt született és a 90 évvel ezelőtt elhunyt nagy mesemondó emlékét immár 50 éve őrzi az otthonában élethűen berendezett emlékmúzeum.

A patinás, késő klasszicista stílusban épült házban Elek apó eredeti bútorai, használati tárgyai, könyvei, levelei is

helyet kaptak. Az emlékházat a család önerőből, külső intézményi segítség nélkül működteti.

Végül kilátogattunk a kisbaconi temetőbe, ahol kegyelettel emlékeztünk a magyarság kiemelkedő irodalmi nagyságára, a gyermekek barátjára. Sírfeliratán a következő szép hitvallása olvasható: „Jézus tanítványa voltam, / Gyermekhez lehajoltam, / A szívemhez fölemeltem, / Szeretetre így neveltem.”

Látogatás az Úz-völgyi magyar honvédek sírkertjében

Székelyföldi utam során eljutottam az Úz-völgyi katonai temetőbe is. Az utóbbi időben komoly feszültség alakult ki a történelmi Magyarország ezeréves határánál található Úz-völgyi magyar honvédő katonák sírkertje körül. Ismert történelmi tény, hogy az I. világháború vérzivataros napjaiban 1916-ban a románok itt törtek hazánkra és foglalták el Erdélyt. A II. világháború idején újból visszakerült Észak-Erdély Magyarországhoz. A román

árulás következtében ugyanitt, az Úz folyó völgyében támad hazánkra az orosz-szovjet-román egyesített hadsereg.

Mindkét orvtámadás nagyon sok emberáldozattal járt. Mintegy 1500 magyar katona esett itt el a honvédő harcok

ideje alatt. Az itt hősihalált halt magyar katonák számára a székelyföldi hadisírgondozók rendezett emlékhelyet alakítottak ki az itt pihenő mártírok sírja fölött.

Az Úz-völgyi magyar honvédek között számos baptista származású katona is szolgálatot végzett. Többek között Zágoni Rezső testvér, aki szemtanúja volt az orosz-román hadsereg úz-völgyi áttörésének. Csodával határos módon maradt életben és menekült ki az ellenség halálos szorításából.

Zágoni Rezső testvér, akivel én magam is személyesen találkoztam Brassóban, majd Chicagóban, a „Baptisták a második világháborúban” című emlékkönyv 265–269 oldalán olvasható részletes beszámolója szerint 1944. október 26-én a helyszínen teljesített őrszolgálatot. Ezen a napon egy 80 fős német katonai álrúhába öltözött, németül beszélő román osztag közelítette meg a magyar határt védő őrezredet azzal a hamis hírrel, hogy ők a magyar hadsereg erősítésére érkeztek. Majd fegyvereiket előkapva halomra lőtték a gyanútlan magyar honvédő katonákat.

A nemsokkal ezután nyomukba érkező szovjet-román hadsereg hatalmas pusztításba kezdett, így a körbezárt magyar őrezred számára esély sem maradt a menekülésre. Csak keveseknek sikerült a sűrű erdő védelmében a Kárpátok magas szikbércei irányában egérutat nyerniük. Így menekült meg Zágoni testvérünk is, aki hiteles tanúként számolt be később a pokollá váló harci eseményekről.

Az Úz-völgyi magyar temetőt újabb megalázó atrocitások érték az utóbbi időben. A sírkert bejáratát most is rendőrök figyelik. Ott jártunkkor is feszült pillanatokat éltünk át. A kereszt-erdő közepén mi is megálltunk az emlékmű előtt és Ezékiel szavait idéztük föl a Bibliából, aki a megszáradt csontmezőt látva a feltámadás, valamint a leigázott és meggyalázott nemzet életre kelését és országuk helyreállítását prófétálta meg. És úgy lett... Az utolsó szó mindig Istené! Soli Deo Gloria!

Az Úz-völgyi sírkertben

„BETEG VOLTAM, ÉS MEGLÁTOGATTATOK”!?

Nemrég volt a Szeretet ünnepe, és kis csapatunkkal úgy döntöttünk, elmegyünk a kórházba is kántálni a betegeknek. Örültem az ötletnek, mert tudtam, kedves istentisztelet, de nem mentem túl lelkesen. „Ó, most nincs kedvem annyi beteget látni!” – gondoltam magamban. „De miért is?” – kérdezte(m). És ebben a pillanatban szíven ütött a keserű felismerés: olyan rég nem voltam beteget látogatni, hogy még a gondolat is idegen számomra! Szavak nélkül maradtam. Az Úr megfeddett a Mt 25:36 által: beteg voltam és nem látogattál meg.

Annyi beteg van – úgy fizikai, mint pszichés –, annyi beteget látunk(hatunk)! De hányat látogatunk meg? Hol marad azon ige és egyben parancsolat, hogy *„Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét”* (Gal. 6,2)? Ilyenkor olyan könnyedén mentségünkre hívjuk a Gal 6:5-öt: *„Mindenki a maga terhét hordozza”*. De figyeljünk csak a sorrendre! Másokat kell előtérbe helyezzünk és nem saját magunkat!

A betegség egy olyan váratlan és nagy teher tud lenni, amely közepette segítségre szorul az ember. Valakire, aki mellé áll, támogatja, bátorítja és nem utolsó sorban imádkozik érte. Ilyen személy vagy te? Vagy mert nem akarod gyakorolni a beteglátogatást, a felkarolást, folyton kifogásokat keresel? Talán te is valamilyen betegséggel küzdesz, és azt elégséges tehernek látod? Van egy jó hírem, van egy mennyei törvényszerűség, mely szerint, ha nehéz a magad terhe, nyugodtan vedd fel a másikat is, és akkor könnyebb lesz!

Arra való tekintettel, hogy február 11-én van a betegek világnapja, melynek célja, hogy kellő figyelmet fordítsunk a betegséget átélő személyekre, megkértünk néhány fiatalat, hogy osszák meg velünk tapasztalataikat. Ők már fiatalon átmentek komoly szenvedéseken, betegségen; mely megpróbáltatás *„az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia”* (Jn 11:4). Figyeljük meg, hogy a zsoltáíróhoz hasonlóan: emlékeztek, elrejtőztek, ragaszkodtak és az Úrral jártak, és így a Siralom völgye az áldás helye lett számukra.

„Már több mint 10 éve, hogy az Úr meglátogatott egy igen súlyos betegséggel. 1 évnyi fájdalom és vizsgálatok után derült ki, hogy csontrákom van, amely a bal lábamat érintette. Amikor ez kiderült 12 éves voltam.

Bár gyermek voltam, de már fel tudtam fogni, hogy ez egy komoly betegség. Istenfélő családban nőttem fel, ismertem az igét és tudtam, hogy Isten akarata, hogy ezt megengedte. Mégis félelem és aggodalom töltötte el a szívemet, mert tudtam, hogy bűnös vagyok és ha Isten elszólít, nem állok készen. Ekkor elkezdtem közeledni Istenhez. Gyermeki hittel és bizalommal indultam neki az előttünk álló útnak, ami nemcsak engem, de családomat is keményen megpróbálta. Mielőtt az első kemoterápiás kezelésemet megkaptam, édesanyám egy igét kapott, ami végigkísért egész betegségem során. A 91. zsoltár volt ez, melynek szinte minden versét megtapasztaltunk abban a nehéz időszakban. Többek között így ír a zsoltáros: *„Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben”* (11-12. vers). Két műtéten és 14 kemoterápiás kezelésen estem át, amelyek nagyon legyengítettek a szervezetemet, de éreztem, hogy Isten olyan nyugalmat és békességet adott a szívembe, amelyet emberileg nem lehet megmagyarázni. Tudtam azt is, hogy nagyon sokan imádkoztak értem, és valósággal tapasztaltam, mert mindig kaptam és kaptunk új erőt arra, hogy Isten segítségével tovább lépjünk. Megláthattam azt, hogy Isten kezében tartja életünket. Sokszor erősnek gondoljuk magunkat, de mikor Isten megenged betegséget, szenvedést, észrevesszük, hogy mindaz, amiben addig kapaszkodtunk, kárba vész. Ilyenkor megalázkodunk és elismerjük, hogy az életünket Istentől kaptuk azért, hogy az ő dicsőségére éljünk.

Isten kegyelméből meggyógyulhattam, és bár a műtéti beavatkozások után kisebb testi fogyatékkal maradtam, Isten visszaadta egészségemet. Megvallom, sokszor nem tudtam örömmel hálát adni azért, mert Isten így látta helyesnek, hogy ilyen formában mutassa meg

hatalmát rajtam. De formált és formál ma is, ezért is hálás lehetek. Adott erőt arra, hogy hittel elfogadjam helyzetem és meglássam, megtanuljam azt, hogy az ő terve bölcsebb, mint a mi gondolataink.”

Nagy Balázs, Szatmárnémeti

„Dombi Mátyás vagyok, 21 éves, egyetemi hallgató. Is-
tennek hála, hívő családban születhettem meg, ami
nagyban meghatározta gyerekkoromat. Gyülekezeti al-
kalmakat ritkán hagytunk ki. Sokszor megszólított Isten,
már gyerekkorban is, de valami kifogással mindig elhes-
segettem a gondolatot, hogy ténylegesen átadjam az élet-
em Neki.

2009 nyarán volt az, amikor végleges és életre szóló
döntést hoztam Isten mellett. Amit néha úgy emlegetek,
mint utolsó esélyt Istentől, hogy megtérjek és átadjam
Neki az életem, mivel annak az évnek őszén, Isten az ő
áldásában részesített. Másféle áldás volt ez, mint amire
az emberek vágni szoktak, de teljes békességgel tudom
kijelenteni, hogy számomra áldás volt a csontrák, amit
Isten megengedett, hogy ezáltal is formáljon.

Mindössze 11 éves voltam, amikor elkezdődtek a proce-
dúrák, kivizsgálások, majd a műtétek sorozatai. Gyer-
mekfejjel még nem sok mindent értettem eleinte, de első
dologként elmondhatom, hogy azt tapasztaltam meg,
hogy Istennek nincs lehetetlen. Gyülekezetben és Bibilát
olvasva sokszor hallottam és olvastam ezt, de életemben,
azokban az időkben saját bőrömmön tapasztaltam meg,
hogy Isten bármit megtehet, és az Ő gyermekeinek
egyengeti az útját.

Ezzel kapcsolatos az egyik kedvenc történetem is. Mi-
kor véglegesen tudatták velünk, hogy milyen beteg va-
gyok, akkor megtudva egy híres kolozsvári professzor te-
lefonszámát, szüleim eldöntötték, hogy elvisznek hozzá,
hogy ő végezze el a biopsziát. Még mindig tisztán emlék-
szem, ahogy másnap hajnalban felkeltünk és elindultunk,
majd útközbe édesapám felhívta és közölte vele, hogy
megyünk. Erre a professzor úr kiakadt, és közölte, hogy
neki egy hónappal előtte szokás szólni ahhoz, hogy vala-

„Lementem én is,
le a völgybe, hogy
belenézzek sötét, áldott
szemedbe, s mint
remegő gyermek, - ha
álomból riad - csupán
ennyit suttozjak
neked: van Ő, és
szeret, engem és Téged,
hidd el... kérlek.
Ha nem látlak majd
többet, csak ez egyet
tudd meg: igen! Érted
voltam ott fenn azon
a különös nyári
reggelen. Érted hullott
könnyem, s hull
most is... Érted hangzott
imám, s hangzik el
még most is. Ma is.”

Csiki Debóra, Marosvásárhely

kit fogadni tudjon. Mégis, mire odaértünk, lett egy hely
számomra.

További műtéteket Bécsben végeztek rajtam, ahol
megtapasztalhattam Isten szeretetét lelki testvérek által,
ahogy addig még soha. Volt egy magyar gyülekezet és egy
család, akik különösen befogadtak, szállást adtak és se-
gítettek mindenben.

Nagyon ijesztő volt még 11 éves fejjel szembesülni a
halállal, és hogy az életem sokszor igenis csak hajszálo-
kon múlik. Eleinte nem is nagyon tudtam ezt a nyomást
túl jól kezelni, de volt két igevers, ami sokszor bátorított:
Filippi 1:21 „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás
nyereség”, a másik pedig a Zsolt 34:20 „Sok baja van az
igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr.”

Istennel megtapasztalhattam, hogy az intenzív osztá-
lyon fekvő, a halállal harcolva is lehet boldog az ember,
és nevezhet, hogy nincs olyan szenvedés vagy fájdalom,
amiben Isten elhagyná az övéit.

Jöhet bármilyen vihar vagy próba az életünkben,
ameddig Istenre építjük életünket és benne bízunk, min-
dig elkészíti a kimenekvést is belőle.”

Dombi Mátyás, Margitta

Egy további történetet is olvashattok az ifiszövegség
oldalán: www.emabisz.ro, „Átformáló szeretet” címmel.
Ugyanakkor egy vers is rendelkezésükre áll, „Két világ
között” címmel, melyből egy kis részletet, egy kis ízelítőt
nyújtunk nektek az alábbiakban.

Az oldalakat összeállította: **Bátori Melinda, Torda**

■ † **Id. Nagy Ernő** testvér, az egrespataki gyülekezet tagját életének 87. évében, 2019. június 10-én szólította magához a Teremtő. Ifjúkorában ismerte meg az Urat, és 1952 nyarán hitét megvallva bekerült az Egrespatakon. Azóta a helyi baptista gyülekezet

tagja volt, ahol hűségesen szolgált. 1956. március 28-án házasságot kötött Kozma Juliánnával, akivel 63 évet élt boldog házasságban. Isten két fiúgyermekkel és négy unokával ajándékozta meg őket. Az Úrtól kapott kegyelmi években elhunyt testvérünk igen hűségesen végezte a rábízott lelki és fizikai feladatokat. Bőségesen kijutott neki a munka, a szenvedés és a betegség is itt a földön, de panasz sosem hagyta el ajkait. Szerette az Úr házáét és nagy odaadással építette azt. A temetési istentiszteleten Nagy Ferenc, Bándi Sándor, Nagy Mihály, Nagy István lelkipásztorok és Szűcs Dávid teológus hirdették Isten Igéjét a helyi énekkar szolgálatától kísérve. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak! (Fia, **Nagy Ernő**)

■ † **Szakál (szül. Rab) Anna** életének 87. évében, 2019. november 17-én csendesen hazaérkezett a mennyei honba. 1933. január 21-én született Bukarestben, ahol szülei, Rab Márton és Mária éltek munkaviszonyok miatt. Ő volt a családban a 6. gyermek. 1940-ben hazaköltöztek Pütkökre. 20 éves volt, amikor az Úr Jézust Megváltójának hittel elfogadta. Baróton a folyóvizben részesült hitvalló keresztségben 1954-ben Veress Efraim lelkipásztor által. Haláláig a Brassói Magyar Baptista Gyülekezet hűséges tagja volt. 1964-ben kötött házasságot Szakál Istvánnal, akivel 40 évet élt boldog házasságot. Férje halála után 15 évet élt özvegyen. Egyetlen gyermekük született, István, aki családjával együtt szeretettel gondozta, amikor már elgyengült és beteg volt. Temetése Brassóban volt 2019. november 19-én, amelyen Borzási Gyula és Kis Ottó Károly lelkipásztor hirdetett igét Jel 14:13, valamint Ef 2:1–10 alapján. A hívők sohasem találkoznak utoljára! (**Borzási Gyula** lp.)

■ † **Szabó (szül. Forró) Jolán** testvérnőnk a hadadi gyülekezet tagja volt. 1934. november 10-én született, Szilágyszerben lakott, Hadadba jött férjhez és itt találta meg Megváltóját is 1983-ban a sok nehézség és megpróbáltatás között. Férjét 17 évig gondozta hűségesen. 25 évi özvegyisége alatt egyetlen lánya és annak családja jelentettek számára vigaszt és gondviselést, akik az utóbbi két év egyre súlyosbodó betegsége alatt hűségesen gondját viselték. 2019. november 21-én szólította magához az Úr 85 éves korában. A temetési istentiszteleten Veress Ernő szilágyballai lp. szolgált a Fil 1:21 alapján, és Tóth Beáta re-

formátus lelkesítő a Jób 2:10b alapján szólta Isten vigasztalását. Énekkar a hadadnádasi énekkar szolgált. Emlékét őrzik lánya, veje, unokái, dédunokái. Kívánjuk az Úr vigasztalását a gyászoló családnak! (**Balog Ildikó**)

■ Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy 2019. december 25-én † **Kis József** testvérünk 82 éves korában, hosszú betegség és alázatban viselt szenvedés után hazament Teremtő Urához. Testvérünk korán elfogadta Krisztust személyes Megváltójának, és az Ő kegyelmét tapasztalta többszöri betegségében is. A temetésére 2019. december 28-én került sor Újösben. Isten vigasztaló üzenetét a kápolnánál Kelemen Sándor helybeli lp. hirdette a Jn 11:25 szerint. A sírkertben szintén testvérünk szól vigasztaló szavakat a Jel 14:13 alapján. Román nyelven a kápolnánál hangzott el üzenet Codreanu Liviu patai román baptista lelkipásztor részéről (Lk 5:21–25). A vigasztaló szavak után a jól ismert Istent dicsőítő és hazahívó énekek szavai bátorították a gyászra egybegyűlteket. A mi Urunk vigasztalja és erősítse továbbra is a szeretett hozzátartozókat! (**Kelemen Sándor** lp.)

■ † **Tóth Mihály** testvér temetésére 2019. november 9-én került sor Szilágyperecsenben, akinek az Úr 79 esztendő adott ajándékba e földi életben. A vigasztalás áldott üzenetét Bálint Pál testvér hirdette, a gyülekezet korábbi ügyintéző lelkipásztora, Ézsaiás 38:1–5 alapján. A temető-kertben is Bálint Pál testvér szólta a feltámadás igazságát a Jób 19:25–27 szerint, kiemelve a hívő ember élő reménységét, amelybe még a halál pillanatában is belekapaszkodhat. Építő volt a gyülekezet énekkarának és fúvóskarának szolgálata is. A gyászoló család számára Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk. (**Borzási Pál** lp.)

■ † **Kulcsár (szül. Ádám) Ilona** testvérnőt 2019. december 4-én temették Szilágyperecsenben. Testvérnőnk különösen hosszú életet kapott az Úrtól: 97 esztendőt! Ez időszak alatt bőven voltak áldások, de próbák és nehézségek is. Hála az Úrnak, hogy életének

legnagyobb részét az Úr követésében tölthette: már 14 éves korában elindult az Úr követésében és ugyanabban az évben – 1936-ban – aláírta Szabó László által a Berettyó vizében. A gyászistentiszteleten Bálint Pál (Jób 14:1–2), a gyülekezet korábbi ügyintéző lelkipásztora hirdette Isten vigasztaló Igéjét, valamint Borzási Pál is szolgált, mint helybeli lelkipásztor. A temető-kertben a Jób 14:1–2 alapján Bálint Pál testvér szólta a feltámadás reménységének örömhírét. Egyéb szolgálattal a gyülekezet énekkara és fúvós-kara tevékenykedett építő módon. A gyászoló családra Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk! (**Borzási Pál**)

A BIBLIA FÉNYÉBEN (29.)

Ökuménia – Krisztus testének egysége

Az ötlet, hogy katolikusok, reformátusok, baptisták, unitáriusok, stb. együtt dicsérjék Istent, szépnek és jónak tűnik, de a Biblia határozottan tiltja ezt. Ami dicséretes, az a cél, ami ítéletes, az a mód. A cél nem szentesíti az eszközt. Bankot rabolni nem helyes még akkor sem, ha valaki többet akar adakozni. Ugyanígy, a cél – emberek elérése az evangéliummal – jó, de a módszer nem, mert az embereket nem azokkal kell próbálni megmenteni, akik ugyanúgy megmentésre szorulnak.

Az Ige így szól: *Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában... Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük...* (2Kor 6:14-17) Az elkülönülés nem spórolható meg. Mindenkit szeretünk, de nem mondhatunk le az igazságról a szeretet nevében. *A szeretet nem örül a hamisságnak!* (1Kor 13:6, Róm 12:9) Azokat, akik tagadják Krisztus istenségét, a Biblia tévedhetetlenségét, vagy nem hiszik a feltámadást, esetleg nyilvánvaló bűnökben élnek nem nevezhetjük Krisztusban testvéreinknek. Néha a téves hitelvek miatt nem vállalhatunk velük közösséget, máskor a gyakorlatuk miatt, amikor a hitelveknek nem szereznek érvényt, mivel hiányzik a gyülekezeti fegyelem. *A gonosz nemzetségtől elszakadni kell, nem pedig közösséget vállalni velük* (Ap-Csel 2:40).

De akkor miért engedjük meg néha, hogy istentiszteleteinken például reformátusok szolgáljanak? Azért, mert közöttük is vannak olyan hívők, akikkel bizonyos fokú lelki közösséget vállalhatunk. Ezek gyakran elhatárolódnak saját egyházuk világi irányvonalától, megtéretlen tagjaitól, üres prédikálásától, és a velük való közösségvállalásunk megerősítheti őket meggyőződésükben. (Nem az úrvacsorai közösségben vállalunk közösséget, mert ahhoz előbb bemelegítésre van szükség.)

Közösséget gyakorolni az Úr népével, többet jelent, mint megélni a lelki közösséget egy helyi baptista gyülekezetben. Lehetnek abban a faluban vagy városban Krisztus testének más, nem baptista tagjai. Összetartozásunk már itt is igaz kell, hogy legyen, nemcsak a mennyben. Jézus azért könyörgött halála előtt, hogy az övéi egyek legyenek. (Jn 17:11. 21.) Ezt az egységet nem „megvalósítani”, „kimunkálni”, vagy „végezhivinni” kell, hanem *felismerni és vállalni*.

Polgári összejöveteleken is részt vehetünk, ha jelenlétünk nem azt sugallja, hogy összekeverjük az igazságot a hamissággal, a világosságot a sötétséggel, a krisztusit a sátánival. Ha lehetőség van megvallani a hitünket, bizonyosságot tenni az Úrról, világossá tenni az evangéliumot, akkor ragadjuk meg a lehetőséget! De a krisztusi egység nem kér tőlünk megalkuvást.

Dr. Borzási István

Pro Africa – útinapló (I.)

2019 november 8., péntek

Isten kegyelméből újabb afrikai utam naplóját írhatom. Erre kisebbik lányommal, Rhodéval indultunk el, különleges áldás, hogy együtt utazhatunk azokra a helyekre, amelyekről ő is sokszor hallott már. Ma hajnalban indultunk Budapestről Afrika felé, és este 10-re megérkeztünk Nairobiba. A reptérről kilépve máris találkozunk Titusszal, a Koinonia gyülekezetből, aki ott jelenleg a pásztori feladatot is ellátja (Bernard Kabaru Mwangi az ügyintéző lelkipásztor, de ő nem mindig tud jelen lenni). Mire a szálláshelyünkre érünk és végre lepihenhettünk a hosszú út végén, már éjjel 1 óra.

November 9., szombat

(...) Reggeli után elmentünk a Village Market bevásárló központba, ahol három fiatallal is találkoztunk, akik a Pro Africa támogatási programból nőttek ki, mindegyiknek van munkahelye és meg tud állni a saját lábán. Az egyik lány (Lois) éppen a Village Market egyik vendéglőjénél dolgozik felszolgálóként, a másik lány (Maureen), egy alapítvány munkatársa, ahol árva és nagyon nehéz körülmények közt élő gyermekekkel foglalkoznak. Kevin barátságos fiatalember, aki egy kórháznál dolgozik, egyfajta mindenesként. Mindhárman nagyon hálásak a támogatásért, amit kaptak az évek során, amíg iskolába jártak. Számunkra is lelkesítő volt látni, hogy a hosszútávú befektetés ezeknek a fiataloknak az életébe milyen szép eredményeket hozott!

November 10., vasárnap

Ma reggel gyönyörű napsütésre ébredtünk Thika városban, ahova tegnap érkeztünk, és a reggelit egy teraszon fogyaszthattuk el, a közelben levő Thika vízesés látványával a háttérben. A növényzet friss volt és szép, hisz itt tavasz közepe van. A reggeli után indultunk Thangati-ba, a hegyekbe, abba a faluba, ahol Bernard anyukája él. Az ottani gyülekezetnek a 25 éves évfordulója van. Mi 11-re érkeztünk meg, de az istentisztelet már elkezdődött. Az udvaron főtt az ebéd, bent az imaházban pedig a gyermekek énekeltek. Elég nagy az imaház, kb. 300 ülőhellyel, tele látogatókkal. Valamikor 11 óra előtt kezdődött az istentisztelet, különböző csoportok énekeltek elől: vasárnapi iskolások, fiatalok, özvegyasszonyok (akik havonta egyszer tartanak bibliatanulmányozást), férfikör (az összes férfi, akik péntekenként tartanak férfikört).

Aztán jöttek a köszöntések és a perselyezés, ami abból áll, hogy egy nagy műanyagvedret tesznek le a szószék elé és egy hosszabb éneklés közben mindenki odamegy és beleteszi a >>>

>>> vederbe az odaszánt pénzt. Megható volt látni, ahogy egy idősebb férfi, aki alig tudott járni, lassan előrejött, mert akart valamit tenni a vederbe. Akinek nincs lehetősége, hogy pénzt adjon, az valamilyen terméket hoz és leteszi a veder mellé. Valaki például egy csomag szárazbabot hozott, másvalaki egy csomag nyílgyökeret. Kivételesen árverezést is tartottak mindjárt a perselyezés után, szintén a gyülekezet javára.

A prédikációt egy karatina-i lelkipásztor tartotta angolul. Ezután következett a gyülekezet történetének elmondása a titkár részéről.

Már négy óra volt, mikor Bernard szólt, hogy készüljünk indulni, mivel kétórás út állt még előttünk. Az istentisztelet természetesen még nem ért véget, ugyanis mi 5 órát voltunk bent, de mint utólag megtudtuk, 6 órát tartott. Nagy szeretettel fogadtak és nagyon jól esett együtt lenni testvéreinkkel!

November 11., hétfő

Reggel indultunk Nyeri városba, ahol az imaháznál találkoztunk a Pro Africa csapattal: Péter és Elizabeth (a lelkipásztorok), Margaret – aki az új kisegítő, és Mathias, aki nemrég még a támogatási programban volt, most már viszont munkatársként tevékenykedik.

Hamarosan elindultunk a nyomornegyed látogatására. Hajnalban esett az eső, így nagy volt a sár. Óvatosan kellett lépkedni, nehogy a meredek síkatorokban megcsússzunk. Kérdeztem, hogy él-e még az a nagymama, akit minden kenyai utam során meglátogattam a nyomornegyedben. Mondták, hogy él még, bár már 93 éves. Nemsokára odértünk a kis kunyhójához. Nagyon örült nekünk, Rhodénak is, hogy ilyen nagy utat megtett és eljött Afrikába. Vasárnap nem volt imaházban, mert a szemeivel egyre súlyosabb problémái vannak. 21 éve él a nyomornegyedben... Búcsúzás előtt imádkoztunk érte, kérve az Úr segítségét idős napjaira.

A következő családnál már le kellett vetni a cipőt az ajtóban, itt ugyanis nem a döngölt földön kellett járni bent a kunyhóban, hanem leterített műanyag zsákokon. A két gyerek is ott-hon volt, vakációját töltötte. Az anyuka egy kis üzletet működtet, ami kb. 1 négyzetméter területen fekszik. A városban levő Carrefour-ban vásárol különböző termékeket, amit egészen kicsi csomagokba csomagol át és eladja, ebből van bevétele.

A harmadik helyen szintén cipő nélkül mentünk be, ott egy leányka volt az édesapjával. Az apuka korábban iszákos volt, de daganatot fedeztek fel a gyomrában (mutatta a mágneses rezonancia felvételeket) és kemoterápián volt a kórházban. A lánya, akit támogatunk buzgón imádkozott azért, hogy az apukája megtérjen, mire hazajön. Ezt az Úr meghallgatta, hiszen még a kórházban megtért! Értékelendő, hogy egy gyermek, aki évekkal ezelőtt még nagy nyomorban élt, a sokoldalú segítség nyomán olyan fiatallá fejlődött, aki nemcsak elfogadta az Úr Jézust, de imaéletének fontos részévé vált apja megtérése – és ezt az Úr meg is adta neki!

November 12., kedd

Reggeli után felmentünk autóval Thangatiba, ahol az imaháznál találkoztunk az ott levő Pro Africa csapattal, hogy el-

menjünk meglátogatni két családot. Thangati nagy területen fekvő gyönyörű, egzotikus növényzettel ellátott dombok, kisebb hegyek (1700–1800 méter) és völgyek vidéke. Itt-ott van csak egy kunyhó vagy ház, igazi békés, csendes falusi táj. Azonban a felszín alatt nehézségek lapulnak. A banánfák, kávébokrok gyengén teremnek, ha nincs megfelelő trágyázás, ehhez pedig tehenekre van szükség. Ha valaki szegény és nincsenek állatai, gyengébbek a kilátások. Mindkét meglátogatott család hasonló problémákkal küszködött, a gyenge termésen kívül a kunyhó, amiben laktak, düledező volt, már alig állt a

lábán, a tető pedig sok helyen hiányos volt és esőzések idején bent is esett az eső. A Pro Afrika hozzájárulásával sikerült mindkét családnak építeni egy-egy új házikót, 2–3 szobával, téglából. Ha kezdődnek újabb esők, kiáztatják ezt a sarat (ha az eső veri a falat) és kezdődik a leépülés. Reméljük, hogy sikerül találni támogatókat, akik szeretnének hozzájárulni a vako-lás költségeihez.

Innen visszamentünk Karatina-ba, ahol következett a Pro Afrika három központjából érkezett munkatársak csapatépítő találkozója. (... folytatjuk)

Giorgio Adrián, a Pro Africa Alapítvány igazgatója

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix

Főszerkesztő: Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza
410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

E-baptifon: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik **havonta**. ISSN 1223-4605